

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. III. Astruitur probabilitas sententiæ requirentis efficacem resistentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](#)

vertentiam omittit elicere displicantem illorum motuum, convincitur habere formalem, vel saltem interpretativam complacentiam, adeoque consensum eorundem.

Confirmatur secundò. Authores, qui à gravi peccato excusant simplicem solum displicantem istorum motuum, tamen admittunt, saltem veniale malitiam in negligencia efficaciter resistendi: ergo, qui ne quidem conatur elicere simplicem displicantiam, gravius & mortaliter peccat.

§. III.

Afruitur probabilitas sententiae requirentis efficacem resistentiam.

CONCLUSIO SECUNDA. Probabilis est illum peccare mortaliter, qui post plenam advertentiam motuum pravorum sine rationabili causulis permititi nullo adhibito conata in contrarium, sicutem animum ad alia diverendo. Ita illustrissimus Reding hic q. 13. a. 2. controv. cum plurimis sup. allegatis.

12. Ratio est: Interpretatus consensus in delectationem veneram est peccatum mortale: sed qui post plenam advertentiam non adhibet diligentiā ad reprimendam delectationem veneram, interpretativē consentit in illam: ergo peccat mortaliter. Major probatur. Interpretatus consensus in moralibus aequivaler formalī & directo, ut per inductionem ostendi potest: ergo cū formalis consensus in veneram delectationem sit mortale peccatum, etiam interpretativus consensus in illam est peccatum mortale. Minor quoque principialis probatur primò: quia si non adhuc consensus falso interpretatus, tunc ne quidem committeretur veniale peccatum: sed hoc est contra doctrinam Adversariorum: ergo. Secundò. Ille consentit interpretativē in delectationem, qui illam voluntariè non reprimit, cū posset & teneretur reprimere: sed hoc sit in nostra hypothesi: ergo. Minor quoad posse supponitur: quod alteram partem nimis quod negativē se habens etiam tenet illos motus reprimere, probatur: Est naturalis obligatio in ratione, ut regat potentias inferiores, ac dirigat in bonum rationis, & consequenter ut in ordinatis ipsarum motus corrigat, & quantum fieri potest, impedit, quæ obligatio, si sit in materia gravi, est gravis: atq[ue] delectatio venerea extra statum & finem matrimonii habet gravem inordinacionem contra bonum rationis, cū enim ex natura sua tendat ad pollutionem, est illicita in genere peccati mortalis: ergo ratio graviter obligatur ad illam delectationem pro posse impediendam, & consequenter si sit negligens in illa passione reprimenda, ipsi illa inordinatio imputabitur, quemadmodum Superiori imputatur peccatum & excessus subditi, quem ille poterat & tenebatur impedire.

Confirmatur primò. Si illa delectatio esset venialiter tantum peccaminosa, vel esset propter parvitatem materie, vel propter imperfectam advertentiam. Non illud, quia non datur in hoc genere parvitas materie: Non istud, quia superponimus plenam advertentiam rationis.

Confirmatur secundò. Simplex & inefficax

displicantia non impedit voluntarium simpliciter, veluti patet exemplo mercatoris merces in mare cum displicantia projicientis: ergo simplex displicantia non impedit, quin delectatio carnalis adhuc sit simpliciter voluntaria, si voluntas, cū facile possit, illam reprimere negligat.

§. IV.

Exponitur probabilitas sententiae non requirentis efficacem resistentiam.

CONCLUSIO TERTIA. Est nihilominus¹³: A practice probabile, presentim pro timoratis aut scrupulis conscientis, quod simplex & inefficax displicantia excusat delectationem a gravi saltem peccato. Probatur. Permissio voluntaria rei habentis aliquam, sed non gravem inordinacionem, non est grave, sed veniale peccatum: atq[ue] inordinata commotio appetitus sensitivi naturaliter & præter voluntatem exorta sine probabili periculo consensus non videtur esse grave malum: ergo etiam voluntaria permisso ejusmodi motuum non est grave peccatum, & consequenter non est gravis obligatio ejusmodi motibus efficaciter resistendi. Minor probatur: nam istæ commotiones, supposito lapsu originali, ex natura infirmitate facillime oriuntur: nec alia ratione sunt graviter prohibite per præceptum, Non concupisces, nisi quatenus trahunt, aut trahere possunt voluntatem ad consensum: sed stante actuali displicantia voluntatis non trahunt, nec possunt voluntatem trahere ad consensum: siquidem est impossibile simul habere complacentiam & displicantiam ejusdem rei: ergo ut sic non sunt graviter prohibite & mala.

Confirmatur. Juxta communem sententiam non censetur grave peccatum, aliquā vanā causā venialiter mala, v. g. curioso aspetto, colloquio, lectione dare causam illis motibus, in illa actione prævisi, sed non intenti: neque est gravis obligatio removendi illas causas, si quis advertat ex iisdem inordinatam delectationem infurgere: ergo etiam non est gravis obligatio ejusmodi motus tollendi, animum ad alia applicando. Consequentia probatur: tūm quia si non est gravis obligatio amovendi omnes causas sitorum motuum, etiam non erit gravis obligatio ponendi causas impeditivas ipsorum: tūm quia in priori casu ideo non est gravis obligatio, quia illi motus non habentur pro gravi malo: ergo eadem ratio valebit in posteriori casu.

Ad fundamenta prioris sententia. Respondeo primò, negando min. quia tunc solum effectus ex generatione secutus est interpretativē voluntarius, quando actus oppositus est sub præcepto: sed non videatur esse grave præceptum ponendi causas & media impediendi ejusmodi motus præter intentionem & ex infirmitate naturæ ortos.

Respondeo secundò, neg. maj. quod sit grave peccatum, & aequivaleat directo & formalī consensi, prout ex eo colligitur, quod ejusmodi delectatio ex causa honeste quamvis non adeo gravi permitti possit, & qui actione venialiter malā dat causam, tantum censetur communiter venialiter peccare. Et similiter ad probationem